

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **I. T. G.**
státní příslušnost Moldávie
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty
234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2017, č.j. OAM-151/LE-VL17-VL13-2017, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártu se určuje částkou **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 10.10.2017, č.j. OAM-151/LE-VL17-VL13-2017 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Toto rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že dne 9.10.2017 obdržel písemné prohlášení žalobce datované tímtež dnem, kterým vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět.

2. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, kterou však nijak neodůvodnil a svým podáním ze dne 30.10.2017 požádal, aby mu krajský soud ustanovil pro toto řízení zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 8.11.2017, č.j. 61 Az 22/2017-19 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce vyzval k doplnění žaloby o důvody, ve kterých spatřuje nezákonnost či nicotnost napadeného rozhodnutí o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na tuto výzvu reagoval ustanovený právní zástupce žalobce podáním ze dne 14.11.2017. V něm uvedl, že si žalobce není vědom skutečnosti, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu byla dne 9.10.2016 vzata zpět (pozn. soudu právní zástupce omylem uvedl rok 2016 namísto roku 2017). O zastavení řízení a o „*podstatě tohoto rozhodnutí se dozvěděl až doručením napadeného rozhodnutí. Údajný úkon nebyl učiněn v průběhu pohovoru s ním, ani nebyl obsažen ve veřejné listině a nelze tedy s určitostí presumovat skutečný obsah jeho vůle*“. V témže podání právní zástupce poukazuje na dva rozsudky Nejvyššího správního soudu a to ze dne 7.9.2005, č.j. 3 Azs 388/2004-70 a ze dne 10.2.2011, č.j. 7 Azs 3/2011-52. Závěrem tohoto podání dodává: „*žalobce se tedy domnívá, že ačkoliv nelze primárně vinit žalovanou z nesprávného postupu, protože přesné okolnosti vzniku žádosti o zpětvzetí mezinárodní ochrany nejsou žalobci známy, je třeba zkoumat pravost a správnost soukromé listiny, již svojí povahou jeho zpětvzetí je. Pokud by vyšlo najevo, že tato listina není pravá, bylo by jisté, že zastavením řízení došlo k zásadnímu zásahu do práv žalobce, přičemž postupem, jímž by bylo žádoucí tuto skutečnost zbojit, je právě zrušení napadeného rozhodnutí a pokračování v přerušném řízení o udělení mezinárodní ochrany*“. Závěrem tohoto podání bylo navrhováno zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázal na obsah správního spisu a především na skutečnost, že žalobce podle listu 14 ve spise „*převzal poučení žadatele o mezinárodní ochranu v jazykové mutaci, v poučení je mj. uvedeno, že v průběhu správního řízení může vzít svou žádost zpět a pokud tak chce učinit, je nutné sepsat žádost o zastavení řízení a předat pracovníku OAMP*“. Dále žalovaný odkázal na zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany z 9.10.2017, přičemž předtištěný formulář žalobce vypsál vlastní rukou, podepsal jej, u čehož byl přítomen tlumočnick ruského jazyka.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2017, č.j. OAM-151/LE-VL17-VL13-2017 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté

Shodu s prvopisem potvrzuje

dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázáno, že:

- rozhodnutím Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 27.9.2017, č.j. KRPZ-102296-16/ČJ-2017-150026-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zároveň byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce čtyř let. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl dne 25.9.2017 kontrolován policisty Odboru cizinecké policie Zlín ve Sptyihněvi, okres Zlín, na staveništi kulturního domu, kde vykonával pracovní činnost pro firmu PE Rakstav s.r.o. Při této kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti a po provedené lustraci bylo zjištěno, že se nachází v informačním systému smluvních států od 23.5.2017 do 23.5.2018 jako osoba, které není umožněn vstup a pobyt na území členských států EU. Žalobce sám potvrdil, že mu bylo vydáno rozhodnutí ze dne 22.4.2017 Odborem cizinecké policie Praha, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku spolu s povinností vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce dále do protokolu uvedl, že nevycestoval proto, že měl práci a nedostal peníze, na které čekal. V České republice poté pobýval na různých místech v Praze, Plzni a ve Zlíně. Dále do protokolu uvedl, že do ČR přicestoval dne 17.8.2016 za prací do Prahy a někdy v listopadu 2016 mu někdo na diskotéce odcizil doklady a od té doby zůstává nadále bez platných dokladů. V březnu 2017 byl na ambasádě Moldavska, kde ho odkázali, aby přišel následující den. Druhého dne přišel podle domluvy v 11 hodin a když mu řekli, že je polední pauza, tak odešel a už se nevrátil. V odůvodnění je dále uvedeno, že zmíněným rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, jednoho roku. Toto rozhodnutí však žalobce nerespektoval, v uvedené lhůtě nevycestoval a nadále se na území ČR úmyslně a neoprávněně zdržoval až do dne kontroly OPC Zlín;
- dne 2.10.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany;
- v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přijel 17.8.2016, chce tady žít a pracovat a do Moldavska se vrátit nechce. Dostal zprávu z Moldavska, že jej hledá Interpol. Jde o nějaké nedorozumění, neboť na vojně byl a dostal knížku, že absolvoval povinnou vojenskou službu. Vojenskou knížku má doma. V Moldavsku není schopen zajistit ani sebe ani rodinu. Jsou tam politické nátlaky, nepsané podmínky pro zaměstnání a je to tam těžké pro mladé lidi. Přes rodinu platí alimony a manželka popírá, že jí to platí, šla na policii, která ho proto hledá. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl;

Shodu s prvopisem potvrzuje

- dne 4.10.2017 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobce v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s tím, že doba trvání tohoto zajištění byla podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena do 20.1.2018;
- dne 6.10.2017 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při němž uvedl, že o ni žádá proto, že mu nevyhovuje politická situace v Moldavsku a že lepší práci nemůže dostat jinak, než přistoupením na nějaké politické nabídky. Chtěl by v ČR žít a pracovat. Na otázku, zda podáním žádosti o mezinárodní ochranu chce legalizovat svůj pobyt v ČR, odpověděl, že doufá, že ano;
- na čísle listu 40 správního spisu se nachází „zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany“, které je podepsáno žalobcem, jakožto žadatelem o mezinárodní ochranu. Kromě toho žalobce do formuláře vlastnoručně vyplnil své jméno, příjmení, datum narození a datum 9.10.2017, kdy tento formulář vyplnil a podepsal. Formulář je opatřen kulatým razítkem tlumočníka z jazyka ruského Mgr. P. K. a jeho vlastnoručním podpisem. Současně je na formuláři vytištěné razítko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen OAMP MV ČR) s tím, že tato písemnost došla dne 9.10.2017;
- dne 10.10.2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž, jak shora uvedeno, řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci zastavil.

6. Podle ust. § 25 písm. a) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany vzal žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět.

7. Krajský soud musí především zdůraznit a opakovat, že napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. v mezích žalobních bodů tak, jak jej vymezil ustanovený právní zástupce žalobce ve svém podání doplňujícím žalobu ze dne 14.11.2017. Krajský soud musí především podotknout, že toto podání v části III. nazvané „žalobce nevzal zpět žádost o mezinárodní ochranu“ nemůže považovat za zcela logické, navíc i co se týče odkazu na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která se v tomto podání odkazuje. Nicméně i přesto v této podobě byla žaloba žalobce projednatelná se zřetelem k tomu, že z uvedeného podání v podstatě bylo možno dovodit dvě žalobní námitky. Ta první byla skutečnost, že žalobce disponuje minimální znalostí českého jazyka, že nedisponuje žádnými znalostmi českého práva a že se o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dozvěděl až doručením napadeného rozhodnutí. Jak se výslovně uvádí v doplnění žaloby „údajný úkon nebyl učiněn v průběhu pohovoru s ním ani nebyl obsažen ve veřejné listině“. Krajský soud vychází především ze správního spisu žalovaného, kde skutečně na čl. 40 je zažurnalizován formulář zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento formulář je vlastnoručně vyplněn žalobcem a je vlastnoručně jím podepsán. Je zcela lhostejné, zda k vyplnění tohoto formuláře došlo v rámci pohovoru či bez pohovoru s žalobcem. Za podstatné považuje krajský soud skutečnost, že uvedený formulář je opatřen razítkem a vlastnoručním podpisem

Shodu s prvopisem potvrzuje

tlumočnicka ruského jazyka, což znamená, že při vyplňování tohoto tiskopisu žalobcem byl tlumočnick přítomen a nepochybně žalobci v případě potřeby obsah formuláře přeložil. To, že v tentýž den žalobce doručil předmětný formulář pracovníkům OAMP MV ČR, dokládá razítko tohoto správního orgánu. Krajský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že si úkonu zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu nebyl vědom a že se o něm a jeho důsledcích dozvěděl až doručením žalobou napadeného rozhodnutí. Za zcela nepochopitelnou námitku musí označit to, že „*tento údajný úkon nebyl ani obsažen ve veřejné listině*“. Druhý žalobní bod, který bylo možno vydedukovat z doplnění žaloby ze dne 14.11.2017 bylo to, že je třeba zkoumat pravost a správnost soukromé listiny, jíž svojí povahou zpětvzetí je. Ze stejných důvodů, jak je uvedeno shora tj. vlastnoruční vyplnění formuláře zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem, potvrzení přítomnosti tlumočnicka, který byl při tomto vyplnění žádost přítomen, jakož i doručení tohoto vyplněného formuláře žalovanému, neshledal soud pochybnosti, proč by tuto listinu nebylo možno považovat za pravou a vyplněnou žalobcem, který tímto způsobem vyjádřil svou vůli vzít žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. Na tomto závěru nemůže nic změnit tvrzení žalovaného v jeho vyjádření k podané žalobě v tom, že čl. 14 správního spisu deklaruje poučení žalobce o možnosti zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, že v případě tak hodlá učinit, je nutno sepsat žádost o zastavení řízení. Pod čl. 14 správního spisu je zažurnalizována totiž výzva na žalobce, aby se dne 4.10.2017 dostavil k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy.

8. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný napadeným rozhodnutím nepochybil, když řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 25 písm. a) zák. o azylu zastavil.

9. Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zamítl, přičemž ve věci samé rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. tímto rozsudkem bez jednání.

10. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že v řízení úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.

11. Ustanovenému advokátu žalobce náleží odměna za 2 úkony právní služby (převzetí věci a písemné doplnění žaloby) po 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč [dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], dále 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. 600 Kč, k uvedeným úkonům právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 16. ledna 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje